

Skoltiden

Oh, vad jag längtade efter att börja skolan. Mamma lagade mat på skolan, så jag fick vara med ibland och sitta i klassrummet. Jag älskade detta och kunde inte begripa att de som kunde läsa inte satt och läste hela tiden. Jag kan fortfarande minnas hurudana händer fröken hade och hur fint de följde tangenterna på orgeln. Naglarna var vackert kupade och som skapade för att lackas. Men si gjorde inte dåtidens skolfröknar!

Vi var helt finsktalande i vår familj och i nästan alla familjer i trakten. Men i skolan var det svenska som gällde.

Så jag förstod ju ingenting av det fröken sade men jag njöt av atmosfären. Det har berättats att jag gick till grannen varje dag för att läsa deras dagstidning, ibland höll jag den upp och ner. Bokstäverna fascinerade mig, även de upp och nervända!

Så äntligen fick jag börja skolan! Det blev en chock eftersom jag inte kunde svenska och det var förbjudet att prata finska. Det var ett påbud från Länsskolnämnden i avsikt att barnen snabbare skulle lära sig svenska. Men ack så mycket sorg det förde med sig. En sorg som fick konsekvenser av oanade dimensioner långt fram i vuxenåldern.

Att ett språk som var "vårt" var fel, ja så fel att det skulle förbjudas blev ju väldigt oförklarligt, även om det förklarades av dem som hade makten. Det kan inte vara någon gynnsam situation i början av en människans liv. Men på något sätt accepterade alla detta. Jag var språkligt begåvad så för min del blev det inte svårt att lära mig svenska, men förbudet drabbade mig själsligt. Det blev en lojalitetskonflikt på många plan.

Mamma och hennes ursprung var finskt och henne ville jag inte förneka. Skolan och myndigheterna var svenska och de ville jag inte trotsa. Jag ville vara alla till lags. Jag skämdes för att jag inte alltid försvarade det finska språket inför dem som förnekade det. Här flyger tankarna till alla våra invandrare som med all säkerhet drabbas av liknande och ännu svårare lojalitetskonflikter.

Min skolgång var ljus, jag var duktig och en riktig "skolflicka" som alltid gjorde vad fröken förväntade sig av mig. Jag tyckte om att skriva redan som liten och skrev korta uppsatser om snälla flickor och ljusa miljöer.

För mig var skolan självklar ända fram till studenten, även om jag inte tillhörde eliten. Konkurrensen blev mycket större i stan än det varit tidigare. Jag hade mina föräldrars stöd i mina studier. Deras dröm var att jag skulle få möjlighet "att bli

något” inte för att det var ”fint” utan för att få makt och inflytande i samhället. Det arbetande fotfolket skulle få det bättre. Alla människors lika värde. Möjlighet till studier för alla. Diskussioner om liknande ämnen har jag fått med modersmjölken. Jag är mina föräldrar evigt tacksam över dessa värderingar och attityder. Jag har haft min livsfilosofi klar, även om jag inte förstått att det var något man fostrades till. Jag trodde, som i mycket annat, att alla var sådana.

Dagny Keisu Lindqvist

Elev 1949 - 1955

Foto: Einar Touhinen

